

FEMEIA

*„Femeie,
ce mare porți în inima și cine ești?
Mai cântă-mi înc-o data dorul tău,
să te ascult
și clipele să-mi pară niște muguri plini,
din care înfloresc aievea-veșnicii.”*

Lucian Blaga, *Dorul*

Prof. Dr. Ligia Antonia Mirișan*

Este, deja, un loc comun și asociem anotimpul primăverii cu imaginea Femeii, recunoscând, astfel, faptul că viața nu poate exista fără ființa căreia îi purtăm o sfântă iubire, FEMEIA.

Versurile aparținând lui Lucian Blaga cred că sunt elocvente pentru a sublinia, o dată în plus, imensitatea neliniștită și miracolul pe care ființa „cea mai iubită dintre pământeni” o aduce în viața noastră. Oricând și oriunde, invocarea FEMEII are valențe nebănuite, sentimentele de tandrețe și de admirație prind contur rotund, întregul se reface așa precum arhetipul Sfintei Maria îl regăsim și îl invocăm, de fiecare dată, atunci când căutăm liniștea absolutului și a purității în iubire și prin iubire divină.

FEMEIA este acea jumătate a mitului Androgenului, care este în permanentă căutare a celeilalte jumătăți, pentru a reface ordinea primordială a lumii, pentru a reîncepe, iar și iar, minunata și tulburătoarea aventură a umanității prin iubire. „Dacă iubire nu e, nimic nu e!”, cuvintele de temelie ale Sfântului Pavel vin și întregesc acest tablou al desăvârșirii existenței, iar rolul femeii este unul covârșitor. Suntem meniți de a trece prin această viață pentru că a existat o FEMEIE care ne-a dat viață, pentru ca o FEMEIE s-a pus chezașă pentru o nouă viață.

Avem vocația creației, avem datoria de a spune oamenilor și nouă însene că nimic nu se sfârșește, totul continuă pentru că noi existăm, dincolo de timp și spațiu, pentru că noi continuăm să dăm viață și să ne trăim nemurirea mereu, cu fiecare primăvară care începe, iar și iar...

*Manager, Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” Oradea